

Змрок

Антін Павлюк

Золота, прозора далечінь...
Молодість моя і віра рання...
У ранкову, теплу сонь і синь
дівчина... весна!.. кохання.

І нічого... Не такий бо вік.
Спів – до місяця виття собаче...
тільки кров і злісний дикий крик,
тільки кращого і кращої не бачив.

Вибивавсь з дитинства – забував кохати,
і по карті карту програвав...
щоб на землю всі шляхи, мов ґрати, —
щоб горіла тільки голова.